

— Каквы новини имаы отъ Римъ? попыта Лепидъ като пристъпи небрежно при събесѣдницѣтъ.

Императорътъ правилъ вечеря на сенаторытъ, отговори Салустій.

— Блага душа! пое Лепидъ; казватъ че не връща никого безъ да испълни желаніето му.

— Кой знае? може да позволи и на мене да убія моя плѣнникъ за да хранимъ мурунытъ си, приложи весело Салустій.

— Не е невѣроятно, рече Главкъ; а трудното е мыслиж да задоволява нѣкого безъ повреда на другій нѣкой, и бждете увѣрени че намѣсто единъ засмѣнъ сто расплаканы ще има заради Тита.

— Нека боговетъ даджтъ дългъ животь на Тита! извика Панса, който името само на Тита като чу, разскяса множеството съ чиновническій замахъ за да са приближи. Той са обща та опредѣли на общественна служба испадналия мой братъ.

— Братъ ти сега, рече Главкъ, ще си поправи състояніето като управя народнытъ интересы.

— Да, отговори Панса.

— Превъсходно! Ето че и народътъ служи на що годѣ, заблѣжи Главкъ.

— Безъ сумнѣніе, отговори Панса. Но нужда неизбѣжна по службата ми кара ма да обърнж вниманіето си на друга страна; едно публично зданіе са нуждае отъ една малка поправка. И съ многозанетъ видъ си трѣгнж послѣдованъ отъ множество клеветы, които по тогытъ си са различавахж отъ другытъ гражданы. Тогата, която бѣше бѣлгъ нѣкога на Гражданската свобода, въ описваната ни епоха искаваше раболѣпството на клеветытъ къмъ покровителитъ имъ.

— Горкійтъ Панса! рече Лепидъ, не му остана нито минута за развлеченіе. Благодаріж боговетъ че не съмъ едилъ.

— А, Главке, драга душо, какъ си? веселъ ли си сѣкоги? рече Клодій като са приближи до кръга на събесѣдницѣтъ?

— Да не си былъ въ храма на Фортуната да й правишь жертвоприношеніе? попыта го Салустій.

— Сѣка ноцъ й принасямъ жъртвы, отговори играчътъ.

— Вѣрвамъ та, рече Салустій, нема другій като тебе който да има толкози много жъртвы.

— Тако ми Херкулеса! този сарказмъ е много е бодливъ, рече Главкъ.

— Имашъ кучьи уста, Салустіе отговори Клодій; когато хортувашъ лаешъ.